



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **X.**, nar. X.
st. příslušnost X.
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2021, č. j. CPR-28684-4/ČJ-2021-930310-V237

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2021, č. j. CPR-28684-4/ČJ-2021-930310-V237 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), k

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

odvolání žalobce částečně změněno rozhodnutí ze dne 5. 9. 2021, č. j. KRPA-162118-21/ČJ-2021-000022-SV (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“), vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „**správní orgán I. stupně**“) tak, že bylo opraveno státní občanství žalobce, ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“), správní vyhoštění a stanovená doba jeden rok, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování, zároveň byla stanovená doba k vycestování z území do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí dle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

II. Žalobní body

2. Žalobci bylo vytýkáno, že pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, a to v období od 26. 9. 2020 do 23. 6. 2021. Správní orgán deklaroval, že cizinec svůj předchozí pobyt na území ČR realizoval na základě zaměstnanecké karty, která mu sice byla vydána na období od 8. 3. 2019 do 7. 3. 2021, ale z důvodu změny zaměstnavatele skončil jeho pracovněprávní vztah již dne 25. 5. 2020. Protože cizinec pro změnu zaměstnavatele nesplnil zákonné podmínky, byl o své situaci dne 26. 8. 2020 uvědomen (doručením sdělení o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele ze dne 19. 8. 2020). Po marném uplynutí zákonné 60 denní lhůty ke změně zaměstnavatele pak bylo vymezeno, že platnost zaměstnanecké karty cizince dnem zanikla dnem 24. 7. 2020 a že téhož dne došlo také k zániku oprávněného pobytu cizince na území ČR. I přesto nalézací správní orgán dobu neoprávněného pobytu cizince na území ČR nevymezil od 25. 7. 2020, ale z procesní opatrnosti až od 26. 9. 2020. Důvodem bylo zjištění, že s cizincem byla vedena ještě 2 řízení o žádostech o změnu zaměstnavatele, a cizinec tedy mohl v dobré víře považovat svůj pobyt na území ČR za oprávněný z titulu řízení o podané žádosti. Poslední rozhodnutí o takové žádosti nabylo právní moci dne 26. 8. 2020 (cizinec byl s výsledkem řízení prokazatelně seznámen), ale cizinec se na pracoviště Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR (dále jen „**OAMP**“) za účelem vydání výjezdního příkazu k vycestování nedostavil. Nalézací správní orgán proto přičetl cizinci dobu potřebnou k vycestování ve standardní délce 30 dnů, která se běžně stanovuje po pravomocném zániku zaměstnanecké karty, za poslední den oprávněného pobytu cizince na území ČR označil 25. 9. 2020.
3. Tyto závěry popisují nezákonný postup správního orgánu - OAMP. Nebylo nutno přistupovat ke stanovení počátku údajně neoprávněného pobytu 25. 9. 2021, neboť účastník protiprávně nebyl poučen o možnosti odvolání proti rozhodnutí - sdělení o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele, a to dokonce ve dvou případech. Samotné sdělení bylo věcně jednoznačně nezákonné, nicméně podstatné je, že účastník nebyl poučen o možnosti podat proti takovému sdělení podat odvolání. Ve smyslu § 83 správního řádu v případě chybějícího, neúplného nebo nesprávného poučení podle § 68

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

odst. 5 lze odvolání podat do 15 dnů ode dne oznámení opravného usnesení podle § 70 věty první, bylo-li vydáno, nejpozději však do 90 dnů ode dne oznámení rozhodnutí. S ohledem na shora uvedené není možné považovat den 25. 9. 2021 za počátek neoprávněného pobytu, neboť tento je odvozován nejasně, patrně na den, kdy nabylo poslední sdělení právní moci, tj. den 26. 8. 2020, s připočtením jednoho měsíce. Právní moc v případě chybějícího poučení o odvolání proti rozhodnutí však nemohla nastat dne 26. 8. 2020. Byť judikatura v této souvislosti byla v té době poměrně nová, byl postupem OAMP účastník zkrácen na svých právech, kdy přišel o možnost se bránit proti sdělení řádným prostředkem, nezákonný postup OAMP stál na počátku pobytových obtíží účastníka. Nejednalo se pouze o nepoučení účastníka o odvolání, ale účastník ani nebyl vyzván k odstranění nedostatku žádosti, nebyl seznámen s podklady a celkově byl postup OAMP zcela vadný, po věcné stránce bylo rozhodnuto formalisticky, kdy žádosti účastníka byly rozhodnuty negativně ze zcela triviálních důvodů, jako je např. doložení prosté kopie listiny o ukončení pracovního poměru apod.

4. Účastník se proti shora uvedenému bránil rovněž soudní cestou, kdy i Městský soud v Praze nerozhodl zcela po právu a řízení nadále pokračuje na základě zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Azs 172/2021-36 ze dne 22. 10. 2021. Správní orgány měly touto optikou posuzovat i jednání žalobce, tj. do jaké míry se do tohoto postavení dostal svou vinou, do jaké míry do něj byl vržen OAMP, od kdy přesně došlo a zda vůbec k neoprávněnému pobytu a zda vůbec bylo možné se takovému postavení reálně vyhnout. V tomto směru nebylo řádně napadené ani prvostupňové rozhodnutí odůvodněno, ani nebyl v tomto směru řádně zjištěn skutečný stav věci, jedná se o nepřezkoumatelná rozhodnutí. Žalobce má za to, že jeho pobyt, pokud byl vůbec neoprávněný, byl neoprávněný mnohem kratší dobu, než tvrdí správní orgány.
5. Žalobce je dále přesvědčen o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, pokud jde o uložené opatření. Délka správního vyhoštění byla vyměřena zcela nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu a odporuje základní zásadám činnosti správních orgánů, především pokud jde o zásady proporcionality a právní jistoty. Žalobce především poukazuje na fakt, že se jedná o bezúhonnou osobu a excesivní jednání v tomto smyslu, dílem nezaviněné, pokud vůbec o protiprávní jednání šlo. Účastník byl aktivní před OAMP a měl snahu postupovat v souladu se zákonem. Není řádně určen počátek vzniku protiprávního stavu a nelze pak řádně odůvodnit délku vyhoštění. Jedná se o nepřezkoumatelnost i v tomto smyslu. Je nutno vážit následky, které má uložené správní vyhoštění pro život cizince a jeho možnost cestovat po území společenství i do budoucna a volit řešení, které těmto okolnostem odpovídá nejlépe a při co možná nejmenší míře zásahu do práv postižené osoby. V tomto ohledu je nutno vnímat zásadní stigma, které ulpívá na cizinci postižené správním vyhoštěním, a problémy, které mu způsobí do budoucího života.
6. Žalobce rovněž konstatuje, že správní orgán nedostatečně posoudil přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud jde o zásah do soukromého života žalobce. Prvoinstanční orgán ve svém rozhodnutí sice uvádí hlediska nastíněná ust. § 174a zákona, avšak tímto celé hodnocení záležitosti končí a správní orgán se prakticky nijak

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

nevypovídá s možnými důsledky rozhodnutí o správním vyhoštění pro budoucí život žalobce. Provedené rozhodnutí je co do délky přijatého opatření čistě formalistické. Správní orgán zákonné podmínky neváže k situaci a nezohledňuje dostatečně specifika celého případu. V případě vyhoštění žalobce z území republiky je prakticky nemyslitelný návrat do republiky, neboť s ohledem na setrvalou praxi správních orgánů, je prakticky vyloučené, že by byl účastník řízení umožněn pobyt na území republiky. Je potvrzeno i soudní praxí, že přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění není možné stavět na skutečnosti, že cizinec má na území své původní vlasti zázemí, a má se tedy kam vrátit, tato skutečnost nemůže být jediný kritériem posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Na takové rozhodnutí je pak nutno nahlížet jako na nepřezkoumatelné s ohledem na nedostatek důvodů, o které se takové rozhodnutí opírá, když není řádně zjišťován skutkový stav. Žalobce zároveň tvrdil, že správní orgán data k posouzení přiměřenosti rozhodnutí měl, kdy mu byl znám základní výčet skutečností minimálně k soukromému životu žalobce, které měl zohlednit, což neučinil. Jednalo se o excesivní protiprávní jednání žalobce, nikterak zásadně dlouhý protiprávní stav (i kdyby se o něj jednalo) a jinak bezúhonného účastníka. Přesto správní orgán uložil vyhoštění v takové podobě, jako kdyby byl žalobce „chycen“ po roce neoprávněného pobytu a až po té bylo zahájeno řízení o vyhoštění.

III. Vyjádření žalované

7. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadených rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Uzavřel, že napadená rozhodnutí jsou v souladu se zákonem, ve svém postupu neshledal pochybení, a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

8. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
9. Žalobce se dne 23. 6. 2021 dostavil na odbor cizinecké policie k řešení neoprávněného pobytu na území ČR. Při výsledku uvedl, že do ČR přicestoval kvůli zaměstnání, byl držitelem zaměstnanecké karty, pracoval do 25. 5. 2020, následně chtěl pracovat pro jiného zaměstnavatele. Ke skutečnostem ohledně zániku platnosti zaměstnanecké karty uvedl, že se vyjádří jeho právní zástupce. Zástupce se následně ani po výzvě ze dne 27. 7. 2021 k této otázce nijak nevyjádřil. Správní orgán prvního stupně vyžádal u OAMP informace k ukončení pobytu cizince, součástí spisu je sdělení o nesplnění podmínek ze dne 19. 6. 2020, 8. 7. 2020 a 19. 8. 2020, včetně zpráv o doručení, též usnesení o zastavení řízení o žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty ze dne 23. 6. 2021. OAMP v přípisu ze dne 4. 8. 2021 informovalo prvostupňový orgán, že platnost zaměstnanecké karty žalobce zanikla dne 24. 7. 2020.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

10. Rozhodnutím Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 5. 9. 2021 bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce a době zákazu pobytu v délce jednoho roku dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. V tomto rozhodnutí správní orgán vysvětlil, že z procesní opatrnosti stanovil dobu neoprávněného pobytu od 26. 9. 2020 až 23. 6. 2021. Cizinec svůj předchozí pobyt na území ČR realizoval na základě zaměstnanecké karty, která mu sice byla vydána na období od 8. 3. 2019 do 7. 3. 2021, ale z důvodu změny zaměstnavatele skončil jeho pracovněprávní vztah již dne 25. 5. 2020. Protože cizinec pro změnu zaměstnavatele nesplnil zákonné podmínky, byl o své situaci dne 26. 8. 2020 uvědomen (doručením sdělení o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele ze dne 19. 8. 2020). Po marném uplynutí zákonné 60 denní lhůty ke změně zaměstnavatele pak bylo vymezeno, že platnost zaměstnanecké karty cizince dnem zanikla dnem 24. 7. 2020 (ve smyslu ustanovení § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců) a že téhož dne došlo také k zániku oprávněného pobytu cizince na území ČR. I přesto nalézací správní orgán dobu neoprávněného pobytu cizince na území ČR nevymezil od 25. 7. 2020, ale z procesní opatrnosti až od 26. 9. 2020. Důvodem uvedeného posunu a faktického zkrácení doby neoprávněného pobytu na území ČR bylo zjištění, že s cizincem byla vedena ještě 2 řízení o žádostech o změnu zaměstnavatele, a cizinec tedy mohl v dobré víře považovat svůj pobyt na území ČR za oprávněný z titulu řízení o podané žádosti. S výsledkem posledního rozhodnutí o takové žádosti byl žalobce seznámen dne 26. 8. 2020, ale cizinec se na pracoviště OAMP za účelem vydání výjezdního příkazu k vycestování nedostavil. Správní orgán proto přičetl cizinci dobu potřebnou k vycestování ve standardní délce 30 dnů, která se běžně stanovuje po pravomocném zániku zaměstnanecké karty, a za poslední den oprávněného pobytu cizince na území ČR označil 25. 9. 2020. Správní orgán též vysvětlil, že odvolání podané do usnesení o zastavení řízení o žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty žalobce k pobytu neopravňuje.
11. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včasné blanketní odvolání. V doplnění odvolání žalobce namítal toliko nedostatečné posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, nepřiměřenou délku zákazu pobytu a navrhl překvalifikování jednání ve smyslu § 50a zákona o pobytu cizinců.
12. Napadeným rozhodnutím ze dne 23. 11. 2021 bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno (vyjma změny v občanství žalobce).

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

13. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že **žaloba není důvodná.**
14. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.*

informačního systému smluvních států až na pět let, pobýval-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.

15. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.* Ustanovení § 174a stejného zákona pak stanoví, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
16. Podle § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *platnost zaměstnanecké karty zaniká nejpozději uplynutím 60 dnů ode dne, kdy cizinci skončil poslední pracovněprávní vztah splňující podmínky podle § 42g odst. 2 písm. b) na pracovní pozici, na kterou byla vydána zaměstnanecká karta nebo povolení k zaměstnání anebo která byla oznámena za splnění podmínek uvedených v § 42g odst. 7 až 10; to neplatí, pokud se jedná o cizince uvedeného v § 98 zákona o zaměstnanosti.* Podle § 63 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *odstavec 1 se nepoužije, jestliže cizinec před uplynutím doby uvedené v odstavci 1 učiní oznámení podle § 42g odst. 7 nebo podá žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem v souladu s podmínkami stanovenými tímto zákonem.*
17. Podle § 42g odst. 7 věty první zákona o pobytu cizinců *změnu zaměstnavatele, pracovního zařazení nebo zaměstnání na další pracovní pozici u téhož nebo u jiného zaměstnavatele je držitel zaměstnanecké karty vydané podle odstavce 2 povinen oznámit ministerstvu nejméně 30 dnů před takovou změnou.*
18. Podle § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců *ministerstvo ve lhůtě 30 dnů ode dne oznámení podle odstavců 7 a 8 sdělí cizinci a budoucímu zaměstnavateli, zda byly splněny podmínky požadované pro změnu zaměstnavatele, pracovního zařazení nebo zaměstnání na další pracovní pozici u téhož nebo u jiného zaměstnavatele a zda může být na tomto místě zaměstnáván. Na oznámení, které nesplňuje podmínky uvedené v odstavcích 7 a 8 se hledí, jako by nebylo učiněno. Jestliže v době podle § 63 odst. 1 držitel zaměstnanecké karty doručil ministerstvu více oznámení o změně zaměstnavatele, přihlíží se pouze k poslednímu z nich, na předchozí oznámení se hledí, jako by nebyla učiněna.*
19. Pokud bylo namítáno, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, této námitce nelze přisvědčit. Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Žalovaný se zabýval všemi námitkami žalobce, přezkoumatelně se s nimi vypořádal, neopomněl žádnou podstatnou okolnost, své závěry logicky zdůvodnil.
20. Nelze přehlédnout, že žalobce skutečnosti namítané v žalobě (k vadám postupu OAMP) dříve nenamítal, a to ani při výslechu, kdy byl přítomen též právní zástupce Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

žalobce, ani následně (a to ani po výzvě správního orgánu), dokonce ani v odvolání či jeho doplnění. Správní orgány zjistily skutkový stav zcela dostatečně a také jej přezkoumatelným způsobem zhodnotily po právní stránce. Ve prospěch žalobce hodnotily i jeho možnou dobrou víru a tuto patřičně zohlednily. Není důvodu, aby žalovaný ve svém rozhodnutí domýšlel veškerou možnou argumentaci žalobce, která nebyla vůbec uplatněna. Žalobce podrobně rozebírá v žalobě pochybení v postupu OAMP, ale nevysvětluje, proč by tato pochybení měla mít za následek oprávněnost pobytu žalobce na území ČR. V žalobě absentují též tvrzení, ze kterých by bylo možno dovodit alespoň dobrou víru žalobce v oprávněnost svého pobytu, případně vysvětlení, proč žalobce téměř rok svou pobytovou situaci nijak neřešil. Dobrou víru nemohlo založit chybějící poučení o možnosti podat odvolání proti sdělením. Pokud žalobce vůbec nepředpokládal, že proti sdělení lze podat odvolání, nemohl být ani v dobré víře o další oprávněnosti svého pobytu. Pokud žalobce namítal, že sdělení nemohlo nabýt právní moci doručením žalobci, neboť při absenci poučení o možnosti podat odvolání, je možno tento opravný prostředek podat do 90 dnů od oznámení rozhodnutí, k tomuto soud konstatuje, že z kontextu odůvodnění je zřejmé, že podstatné pro správní orgány bylo datum, kdy se žalobce o výsledku svého oznámení o změně zaměstnavatele dozvěděl, tedy kdy mu bylo doručeno. Od tohoto okamžiku musel vědět, že podmínky pro změnu zaměstnavatele nebyly splněny. Že by snad byla dobrá víra čerpána z podané žaloby proti nezákonnému zásahu ze dne 19. 10. 2020, pak ani nebylo tvrzeno, tato žaloba pobytové oprávnění žalobci nezakládá. Nelze konečně přehlédnout, že žalobce se k vyřešení své pobytové situace dostavil až 23. 6. 2021, když poslední pokus o oznámení změny zaměstnavatele učinil dne 24. 7. 2020, zároveň doba platnosti zaměstnanecké karty byla stanovena nejdéle do 7. 3. 2021. Tato časová souslednost zcela vylučuje jednorázové opomenutí žalobce. Soud má za to, že žalovaný při stanovení délky neoprávněného pobytu nepochybil. Pro úplnost soud konstatuje, že v této souvislosti nepřehlédl (ač to nebylo namítáno), že na straně 8 napadeného rozhodnutí je doba neoprávněného pobytu vymezena nesprávně (zřejmě ponecháním dat z jiného případu), nicméně z kontextu rozhodnutí je naprosto zřejmé, že neoprávněný pobyt byl v období od 26. 9. 2020 do 23. 6. 2021, tedy 271 dní, jak uvádí žalovaný na straně 2 a 5 napadeného rozhodnutí. Z takto vymezené doby neoprávněného pobytu vycházely oba správní orgány.

21. Žalovaný nepochybil ani při hodnocení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, řádně zohlednil hlediska stanovená v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Soud se se závěrem žalovaného, že napadené rozhodnutí nemá za následek nepřiměřený zásah do soukromého či rodinného života žalobce, plně ztotožňuje. Správní orgán I. stupně se přiměřeností vydaného rozhodnutí podrobně zabýval na str. 7 až 9 svého rozhodnutí a žalovaný pak na str. 5 až 7 žalobou napadeného rozhodnutí. Správní orgány z dostupných podkladů (cizinecký informační systém, podklady OAMP a výsledek žalobce) bezpečně zjistily osobní a rodinnou situaci žalobce, který ohledně těchto zjištění ve správním řízení (ani v žalobě) nic konkrétního nenamítal. Žalobci bylo přitom v průběhu správního řízení umožněno uplatňovat svá tvrzení a důkazní návrhy ve vztahu ke skutečnostem, které by mohly prokázat, že rozhodnutí o správním vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, při výslechu byl přítomen též tlumočník i právní zástupce žalobce. Po správních orgánech nelze požadovat, aby výhradně z vlastní

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

iniciativy vyhledávaly a opatřovaly důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch žalobce, tedy i ty, které by se mohly týkat nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do jeho soukromého a rodinného života (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012-21). Rovněž není nezbytné, aby se správní orgány výslovně vyjadřovaly ke všem kritériím uvedeným v § 174a zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34). Správním orgánům tak v daném případě nic nebránilo relevantně poměřovat veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život žalobce, když skutkový stav byl zjištěn dostatečným způsobem. Správní orgány shrnuly, že žalobce je svobodný, bezdětný, rodinu má v zemi původu, je s ní v kontaktu, má se tak kam vrátit. Na území ČR se nikdo z jeho rodiny nenachází, žije ve sdílené domácnosti s ostatními cizinci, nemá zde majetek, přijel za účelem výděлку, cizince zde neváží žádné kulturní, sociální či ekonomické vazby, vyjma zaměstnání, ke kterému však ztratil oprávnění. Žalobce sice v žalobě namítal, že žalovaný nezohlednil specifika případu žalobce, neuvedl však, jaké konkrétní skutečnosti svědčí pro nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Je zřejmé, že je lichá i námitka, že správní orgány postavily závěr o přiměřenosti správního vyhoštění pouze na skutečnosti, že cizinec má na území své původní vlasti zázemí, a má se tedy kam vrátit, správní orgány situaci žalobce hodnotily komplexně.

22. Pokud bylo namítáno, že zákaz pobytu v délce jednoho roku je neodůvodněný a nepřiměřený, nepřezkoumatelný, ani s touto námitkou se soud neztotožňuje.
23. Je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016-41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkouvávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.“* Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002-46).
24. Soud se ztotožňuje se závěry správních orgánů, že rozhodnutí o správním vyhoštění v délce jednoho roku není v případě žalobce jakkoli nepřiměřeným opatřením. Správní orgán I. stupně na str. 6, 7 rozhodnutí délku doby vyhoštění odůvodnil (zejména délkou od neoprávněného pobytu). Žalovaný pak úvahy prvostupňového orgánu přezkoumal, vycházel ze stejných hledisek, a to na str. 5, 6 napadeného rozhodnutí, doplnil též, že tuto dobu považuje za naprosto minimální, neshledal nic, co by cizinci mohlo být výrazněji ku prospěchu. Pokud žalobce v odvolání poukazoval na nepřiměřenou délku zákazu pobytu vzhledem k rodinné situaci a integraci, žalovaný uvedl, že se rodinná a životní situace žalobce nevymyká běžné situaci cizinců, kteří jsou pouze ekonomickými migranty. Žalobce přijel pouze za účelem zaměstnání, žije v rámci sdíleného bydlení, nemá zde majetek, je svobodný, bezdětný, celou rodinu má

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

ve vlasti, žádné bližší vazby k ČR nemá (toliko profesní). Pokud se žalobce v žalobě domáhal zohlednění své dosavadní bezúhonnosti, nezohlednění tohoto aspektu nebylo namítáno ani v odvolání či jeho doplnění, žalovaný se tedy výslovně tímto hlediskem nezabýval, soud toto nepovažuje za pochybení. Zákon pro uložení správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců nevyžaduje opakované porušení zákona, ze správních rozhodnutí je zároveň zřejmé, že jiná porušení zákona správní orgány v potaz k tíži žalobce nebraly.

25. Soud dále konstatuje, že v obdobném případě, kdy žalobce také neúspěšně ohlásil změnu zaměstnavatele, přitom jeho neoprávněný pobyt činil zhruba 5 měsíců, šlo o první pochybení žalobce a žalobce se též se svým právním zástupcem následně dostavil k řešení své pobytové situace dobrovolně, činil zákaz pobytu také jeden rok (věc projednaná zdejším soudem pod sp. zn. 19 A 20/2021, žaloba byla zamítnuta). Soud tedy nemohl přisvědčit námitkám žalobce o nepřiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění.
26. Soud dále podotýká, že dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu; jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004-54 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005-52). Soud v této souvislosti odmítá ničím nepodložené úvahy o stigmatizaci a praktické nemožnosti získat následně pobytové oprávnění, tato možnost je při splnění podmínek žalobci zachována.
27. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. ledna 2022

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně